

## Arrest

**nr. 314 877 van 16 oktober 2024**  
**in de zaak RvV X / IV**

**Inzake:**

1. X
2. X
3. X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat G. GASPART  
Berckmansstraat 89  
1060 BRUSSEL

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. FAUCHIER-GAUTHIER *loco* advocaat G. GASPART.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker en tweede verzoekster, die verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dienden een verzoek om internationale bescherming in op 28 november 2022. Tweede verzoekster diende een verzoek om internationale bescherming in op 20 juli 2023.

1.2. Op 19 april 2024 werden verzoeker en tweede verzoekster afzonderlijk gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

Hun advocaat was bij beide persoonlijke onderhouden aanwezig. Tweede verzoekster werd gehoord door het CGVS op 18 maart 2024, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Haar advocaat was aanwezig.

1.3. Op 21 juni 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van D.A.J.H., verzoeker luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U hebt geen politieke activiteiten en hangt de evangelische strekking van het christendom aan. U werd op [...] mei 1990 geboren in San Luis de Gaceno (departement Boyacá). Vanaf uw vijfde levensjaar woonde u in Monterrey (departement Casanare). Tussen ongeveer 2012 en 2022 woonde u in Bogotá. Voor uw vertrek uit Colombia zou u vervolgens nog een halfjaar in Vereda los Alpes (departement Nariño) wonen. U werkte in Colombia als lasser en in het onderhoud van gevels. Uw ouders wonen nog in Colombia, net als uw broers, zussen, halfbroers en halfzussen, waarvan er verscheidenen in San José del Guaviare (departement Guaviare) wonen. De uitzondering is uw zus M.B. (CGVS [...], DVZ [...]9575019), die ook in België is en net als u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Ook uw partner Y. A. M. A. (CGVS [...]23/24272, DVZ [...]9738338) is in België. Jullie worden vergezeld door jullie minderjarige zoon genaamd A. M. A. en Y. A.'s minderjarige zoon uit een eerdere relatie, genaamd D. A. V. M..*

*U vervulde tussen 2010 en 2011 uw militaire dienstplicht. Toen u die afrondde in december 2011 ging u op bezoek bij familie in het door guerrillabewegingen overheerste San José del Guaviare (departement Guaviare), waar u ongeveer twintig dagen verbleef alvorens naar Monterrey terug te keren. In februari 2012 belde uw broer u op met de boodschap dat er mensen naar u hadden gevraagd omdat u ervan verdacht werd een infiltrant voor het leger te zijn. Ze hadden gevraagd dat u naar San José zou terugkeren opdat u zou uitleggen waarom u eerder die gemeente had bezocht. U ging echter niet in op die eis. Later zou uw broer nogmaals een dergelijk bericht aan u doorgeven. U besliste in september 2012 om in Bogotá te gaan wonen, waar ook uw zus M. B. al woonde.*

*In 2016 verdween uw neef D. F. G. D.. U vernam dat de gewapende groep die hem deed verdwijnen wilde dat u zich bij hen zou aanbieden. U weigerde daarop in te gaan.*

*Van 2016 tot 2021 verliep uw leven weer op een betrekkelijk rustige manier, waarbij u slechts heel sporadisch bedreigingen ontving.*

*Vanaf 2021 namen de telefonische dreigementen echter sterk toe in intensiteit. U stapte naar de Slachtoffereenheid, maar die weigerde u te ondersteunen.*

*Op 10 mei 2022 werd er een aanslag gepleegd nabij het werk van uw zus. Op 3 juni 2022 verhuisden jullie naar Vereda los Alpes. De volgende dag kochten jullie vliegtickets naar België.*

*In september en oktober 2022 bleef u dreigende tekstberichten ontvangen. Op 11 oktober deed u aangifte van de kwestie bij het parket.*

*U en uw zus B. verlieten Colombia op 20 november 2022. Uw partner Y.A.bleef achter in Colombia. U had haar gezegd dat u op reis moest voor uw werk en had haar niet de ware toedracht van uw vertrek meegedeeld. U en uw zus reisden per vliegtuig naar België met een tussenstop in Madrid en bereikten op 21 november 2022 het Belgische grondgebied. Op 28 november 2022 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).*

*Op 28 februari 2023 ontving uw partner Y.A. enkele sms'en waarin gevraagd werd waar u zich bevond. Y.A. contacteerde u en u legde haar uit wat er was gebeurd. Op 12 en 14 april ontving uw partner opnieuw enkele WhatsAppberichten waaruit bleek dat uw vijanden haar en haar kinderen op het spoor waren. Y.A. haalde de kinderen van school en verhuisde op 20 april naar Acacias (departement Cundinamarca), waar ze oproepen en berichten bleef ontvangen.*

*Op 16 juni 2023 kocht Y.A. vliegtickets. Op 20 juni verhuisde ze naar Madrid (departement Cundinamarca), waar ze klacht neerlegde op 6 juli. Op 9 juli vertrok ze uit Colombia.*

*Y.A. reisde per vliegtuig naar Frankrijk en kwam van daar per trein naar België. Ze betrad het Belgische grondgebied op 10 juli 2023 en diende op 20 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.*

*Jullie vrezen bij terugkeer naar Colombia gedood te worden door dissidenten van de FARC.*

*Ter staving van jullie verzoek leggen jullie verzoek leggen jullie de volgende documenten voor: jullie paspoorten en die van de minderjarige kinderen, de geboorteaktes van A. en D., de identiteitskaart van M.B. , een klacht bij het openbaar ministerie en een certificaat van het leger. Jullie leggen ook kopieën neer van de volgende documenten: documenten van het Rekenhof, documenten van de Unidad para las Víctimas (Slachtoffereenheid), een aangifte van de verdwijning van uw neef en één betreffende Y. A.'s problemen na uw vertrek, dreigberichten tegenover zowel uzelf als tegenover Y. A., diverse foto's en jullie blanco strafregisters. Jullie leggen ook een USB-sleutel neer met daarop een video over een moord in de straat waar M.B. werkte.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*Meer in het bijzonder hebben jullie niet aannemelijk gemaakt dat u nog steeds door de FARC wordt gezocht op verdenking van spionage omdat u kort na het afronden van uw legerdienst in 2011 naar San José del Guaviare ging.*

**Ten eerste valt op dat u in wezen niet concreet kan verklaren waarom net u gevisieerd wordt door de FARC of dissidenten van die groepering.**

*U verklaart dat de guerrillero's u er reeds in 2012 van verdachten dat u een infiltrant van het leger was (CGVS p 10). Ook later in het persoonlijk onderhoud herhaalde u dat uw legerdienst aan de basis van uw problemen lag en de reden vormde dat de FARC u wilden vermoorden (CGVS p 14).*

*Uw banden met het leger zijn echter weinig verregaand en reeds lang gedateerd, waardoor het weinig aannemelijk lijkt dat u anno 2022 nog problemen kende op deze grond of anno 2024 nog een actuele vrees koestert die aan uw legerdienst gelinkt is. U vervulde uw legerdienst tussen 2010 en 2011 (CGVS p 10). Daarna werkte u als lasser en onderhield u gevels (CGVS p 7). Met andere woorden, u hebt al meer dan een decennium geen concrete banden meer met het Colombiaanse leger. Bovendien bent u logischerwijs lang niet de enige persoon in Colombia die ooit zijn legerdienst vervuld heeft, hetgeen het des te opmerkelijk maakt dat precies u omwille van een vermeende link met het leger in het vizier van de FARC kwam.*

*U werd tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd waarom in uw geval uw legerdienst ten grondslag lag aan dergelijke verdachtmakingen van de kant van de FARC. U verwees naar een korte periode die u vlak na uw legerdienst in San José del Guaviare doorbracht, waarop u er door de guerrillero's in die gemeente van werd verdacht een infiltrant van het leger te zijn (CGVS p 15-16, zie ook p 10). Het belang dat u in uw verklaringen hecht aan uw bezoek aan San José raakt echter kant noch wal. Het ging immers om een erg korte periode van amper twintig dagen, inmiddels meer dan twaalf jaar geleden (CGVS p 10).*

*Bovendien valt uw keuze om San José te bezoeken moeilijk te stroken met het beeld dat u schept van deze gemeente: u stelt dat de guerrilla in San José er bijzonder vijandig staat tegenover elke band met het leger, die veelal wordt afgestraft met represailles (CGVS p 16). Gevraagd waarom u onder die omstandigheden er dan toch voor koos om vlak na het afronden van uw legerdienst naar San José te gaan, stelt u dat u toen niet op de hoogte was van de risico's, hetgeen moeilijk te geloven valt aangezien u daar op bezoek was bij familie die in die gemeente woonde (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5) en die logischerwijs dus op de hoogte moet geweest zijn van het gevaar dat er daar kennelijk bestond voor personen gelinkt aan het leger.*

**Niet alleen bent u niet in staat te verklaren waarom de FARC of dissidenten van de FARC überhaupt een reden zouden hebben om achter u aan te komen in Colombia, ook vertoont de wijze waarop zij daarbij**

**volgens uw verklaringen te werk gingen verscheidene opvallende onaannemelijkheden die verder de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen.**

**In de eerste plaats valt op dat uw vermeende belagers telkens uitzonderlijk lange periodes lieten verstrijken tussen de verschillende incidenten die u omschrijft, hetgeen twijfel werpt op uw bewering dat het gaat om een samenhangend en gericht patroon van vervolging.**

U ging eind 2011 naar San José. Begin 2012 vroegen bepaalde mensen daar naar u, hetgeen u kennelijk gewoon negeerde. Pas vier jaar later, in 2016, werd uw neef ontvoerd, een gebeurtenis die u linkt aan uw problemen met de FARC. Na 2016 gingen klaarblijkelijk nog eens vijf grotendeels probleemloze jaren voorbij, tot u in 2021 de bedreigingen toenamen en er in 2022 een aanslag werd gepleegd die gericht zou zijn tegen uw zus (CGVS p 10-11). Dat uw vijanden er dus telkens jarenlang over deden om een volgende stap te ondernemen, tast de geloofwaardigheid van deze vermeende vervolging aan.

Als u al die jaren zo min of meer met rust gelaten werd, is het opmerkelijk dat ze in 2021 dan toch herbegonnen, een ontwikkeling die u er uiteindelijk zou aanzetten het land te verlaten. Toen u werd gevraagd waarom uw problemen in 2021 opnieuw intenser werden, na jaren van relatieve kalmte, stelde u dat de FARC verzwakt was na het vredesakkoord van 2016 en ze u wilden opnemen in hun rangen (CGVS p 14). Niet alleen benadrukt u zelf dat dit louter een hypothese is (CGVS p 14), uit geen van uw andere verklaringen blijkt dat de FARC tot doel had u in te lijven –meer zelfs, ze verdachten u ervan een spion te zijn voor het leger. U opperde dan ook meteen dat het wellicht toch gewoon hun intentie was om u te doden, of omdat ze bepaalde informatie van het leger wilden (CGVS p 15). Geen van deze hypothesen kan echter verklaren waarom u vanaf 2021 opnieuw intensiever bedreigd werd.

**In dezelfde lijn moet worden vastgesteld dat, hoewel u vreest te worden gedood (CGVS p 12), niets in uw verklaringen erop wijst dat de FARC er werkelijk op gebrand zijn u om het leven te brengen.**

De eigenlijke feiten tegen uw persoon bleven doorheen uw hele relaas immers beperkt tot dreigementen, die u veelal zonder problemen naast zich neer kon leggen. Zo eisten de guerrillero's in 2012 meerdere malen van uw broer in San José dat u zich zou aandienen bij de groepering, hetgeen u eenvoudigweg weigerde. U verhuisde weliswaar preventief van Monterrey naar Bogotá omdat de groepering ermee had gedreigd u te komen zoeken indien u zich niet zou aanbieden (CGVS p 10), maar daar bleef het dan ook bij: u bood zich niet aan en er gebeurde jarenlang niets.

Ook toen uw neef in 2016 ontvoerd werd en de ontvoerders eisten dat u zich zou aanbieden in ruil voor zijn vrijlating, besliste u deze eis straal te negeren. Uw neef zou weliswaar niet meer terugkeren, maar de FARC lieten het in de daaropvolgende jaren ook na om enige poging te ondernemen u te doden, wat nochtans hun doel was geweest bij de ontvoering (CGVS p 10-11).

De bedreigingen die u van de FARC kreeg begonnen volgens de verklaringen sterk te vermeederen vanaf mei of juni 2021 (CGVS p 14). Zoals hierboven omschreven kan u niet verklaren waarom de FARC vanaf dat moment kennelijk een hernieuwde interesse in u opvatten. Zelfs als kon worden meegegaan in uw verklaring dat dit het geval was, quod non, dan nog valt op dat u vanaf dat moment nog bijna anderhalf jaar in Colombia kon blijven, tot 20 november 2022, zonder dat er een ernstige poging werd ondernomen om u te doden (CGVS p 13).

Ter staving van deze dreigementen legt u overigens kopieën neer van dreigberichten die naar u gestuurd zouden zijn. Aangezien onmogelijk te verifiëren valt wie deze berichten gestuurd heeft of met welke reden en het potentieel voor vervalsing erg groot is, ontberen zij elke bewijskracht.

**Voortbouwend op bovenstaande vaststellingen dient te worden opgemerkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de vermeende moordpoging op uw zus M.B. zoals jullie die voorstellen.**

Op 10 mei werd een persoon gedood in de straat waar uw zus werkte. Jullie gaan ervan uit dat deze aanslag eigenlijk gericht was tegen uw zus (CGVS p 11, CGVS M.B. p 8). Zowel u als uw zus brengen die aanslag in verband met de bedreigingen die u toentertijd kreeg van de FARC (CGVS p 15, CGVS M.B. p 10). Dit zou betekenen dat deze aanslag de eerste en enige keer was dat de FARC verder gingen dan bedreigingen sinds 2016.

Echter, jullie slagen er niet in aannemelijk te maken dat deze aanslag ook maar enig verband houdt met uw vermeende problemen met de FARC. Daarbij moet worden benadrukt dat uw zus uiteindelijk niet eens het slachtoffer van de aanslag was, maar wel een andere, willekeurige persoon in de straat waar uw zus werkte (CGVS p 15). Jullie verklaren dat deze persoon ook met de fiets reed, net als uw zus, en gelijkaardige kledij

droeg en op haar leek (CGVS p 15, CGVS M.B. p 8). Deze uitleg weet allerm minst te overtuigen: het slachtoffer van de aanslag was immers een man (CGVS p 15). Gezien het feit dat u vermoedt dat het om een daad van professionele huurmoordenaars ging (CGVS p 15) van wie verwacht kan worden dat zij geen dergelijke fout zouden maken, valt moeilijk te geloven dat er werkelijk enig verband is met de FARC: veel logischer lijkt het dat het om een moord gaat die volledig los staat van jullie.

M.B. legt een USB-sleutel neer met daarop twee video's betreffende de aanslag. Daaruit kan echter niet in het minst blijken dat deze moord eigenlijk in werkelijkheid tegen haar gericht zou zijn, laat staan dat de kwestie iets te maken zou hebben met uw vermeende vete met de FARC.

Anderzijds moet worden vastgesteld dat, indien jullie verklaringen hieromtrent toch zouden overeenstemmen met de werkelijkheid, deze episode nog steeds de geloofwaardigheid van uw relaas aantast. Als de FARC er niet voor terugdeinzen om huurmoordenaars in te schakelen om uw zus te vermoorden, is het nog opmerkelijker dat zij geen enkele moordpoging tegen u persoonlijk ondernamen. Vanzelfsprekend konden zij diezelfde huurmoordenaars ook gewoon tegen u persoonlijk inzetten. Toen u werd gevraagd waarom uw belagers een aanslag op uw zus probeerden te plegen en niet tegen iemand anders, suggereert u dat het gemakkelijker was om haar te lokaliseren omdat u stevast van werkplaats veranderde omdat u de gevels van verschillende gebouwen onderhield, alsook dat u zich verplaatste op een bromfiets en daartoe een helm droeg, hetgeen uw gezicht beschermde (CGVS p 16). Ook uw zus opperde dat de helm die u doorgaans droeg u onherkenbaar maakte en zo uit het vizier van deze moordenaars hield (CGVS M.B. p 11). Het houdt echter geen steek dat huurmoordenaars hierdoor op een dwaalspoor gebracht zouden zijn: u woonde in Bogotá immers samen met uw zus (CGVS M.B. p 11). Als een professionele huurmoordenaar haar werkelijk wist te lokaliseren op haar werk, kan worden aangenomen dat die haar ook eenvoudig naar huis zou kunnen volgen en u daar kon aantreffen. Deze gang van zaken schijnt veel logischer dan het door jullie geschetste verloop, aangezien u immers het echte doelwit was.

**Meer algemeen moet worden vastgesteld dat het soms harde optreden van de FARC tegen uw familieleden moeilijk te rijmen valt met de vaststelling dat u nog heel wat familie in Colombia en specifiek in San José del Guaviare hebt.**

Uit verscheidene van uw verklaringen en die van uw zus en partner blijkt dat uw belagers er niet voor terugdeinzen om uw familieleden op brutale wijze te betrekken bij de vete die ze met u hebben: uw neef werd ontvoerd, er was een aanslag tegen uw zus (CGVS p 10-12) en ook uw partner werd na uw vertrek nog achtervolgd en bedreigd (CGVS Y.A. p 8). Anderzijds verklaart u dat u nog vier broers hebt die in San José del Guaviare wonen (CGVS p 8), waar de guerrillabewegingen volgens uw verklaring sterk aanwezig zijn en de facto de plak zwaaien (CGVS p 16). In het licht van de door u uiteengezette gebeurtenissen is het weinig plausibel dat deze familieleden zomaar buiten schot kunnen blijven.

Toen u werd gevraagd waarom diezelfde guerrillero's een aanslag op uw zus zouden plegen in Bogotá terwijl zij de controle hebben over een gemeente waar u verschillende broers wonen hebt, stelde u dat uw broers gehoorzamen aan de guerrilla in San José en daarom met rust gelaten worden (CGVS p 16).

Dat verklaart op zich al niet waarom de FARC zelfs geen pogingen ondernemen om u te raken of zelfs maar te contacteren via uw familie in San José, een punt dat u nog eens verder onderstreept door erop te wijzen dat zij dat in het verleden wel deden, namelijk via de ontvoering van uw neef (CGVS p 16).

**Voorts moet worden vastgesteld dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat u alle nationale beschermingsmogelijkheden in Colombia hebt benut alvorens zich tot de Belgische autoriteiten te wenden voor internationale bescherming.**

In dat verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U hebt niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is.

U stapte in 2021 naar de Unidad para las Víctimas (Slachtoffereenheid) om ondersteuning te krijgen, hetgeen u geweigerd werd omdat u geen fysiek letsel of schade had opgelopen (CGVS p 12), in overeenstemming met uw verklaringen over de eerder lakse houding van de FARC ten aanzien van uzelf, zoals hierboven werd omschreven. U legt documenten neer waaruit inderdaad blijkt dat u de Slachtoffereenheid contacteerde en daar geweigerd werd, maar dat element wordt op zich niet betwist.

Uw pogingen tot het verkrijgen van echte politionele of juridische bescherming kunnen echter bezwaarlijk als afdoende worden beschouwd. U stapte namelijk pas naar het Colombiaanse parket op 10 oktober 2022, lang nadat de bedreigingen in 2021 opnieuw te begonnen intensiveren, lang na de vermeende aanslag op uw zus

op 10 mei 2022 en lang nadat u kennelijk reeds beslist had om internationale bescherming op te zoeken: u boekte immers reeds op 4 juni 2022 een vlucht naar België, die op 20 november 2022 zou plaatsvinden. Het heeft er dan ook alle schijn van dat u niet werkelijk aangifte deed van uw vermeende problemen in een oprechte poging om alle nationale beschermingsmogelijkheden uit te putten.

Bovendien dient ook te worden opgemerkt dat het feit dat u niet alle binnenlandse beschermingsmogelijkheden uitputte verdere afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u uiteengezette feiten en de ernst van uw vrees. Colombia beschikt immers over uitgebreide beschermingsmechanismen van overheidswege. Als u daadwerkelijk ernstige problemen kende in Colombia, kan worden verondersteld dat u tot het uiterste zou gaan om van deze nationale bescherming gebruik te maken van zodra u geconfronteerd werd met de door u geschetste gebeurtenissen.

U staft uw verzoek met de klacht die u in oktober 2022 neerlegde bij het Colombiaanse Parket alsook enkele screenshots die aantonen dat de klacht niet langer in behandeling zou zijn (CGVS p 5). Die documenten kunnen echter niets wijzigen aan de bovenstaande appreciatie dat u duidelijk niet eerst een ernstige poging deed om nationale bescherming te verkrijgen in Colombia, noch vormen zij een bewijs dat de verklaringen die u bij het Parket aflegde over de vermeende feiten ook effectief overeenstemden met de werkelijkheid.

**Wat betreft de problemen die uw partner Y.A. zou gekend hebben na uw vertrek, dient te worden opgemerkt dat deze geheel voortbouwen op de uwe (CGVS p 17, CGVS Y.A. p 8-9, p 15) en dan ook automatisch elke geloofwaardigheid missen. Bovendien vertonen haar vermeende problemen op zich ook diverse onaannemelijkheden, hetgeen de geloofwaardigheid ervan verder ondergraaft.**

Uw partner verklaart dat u uit Colombia vertrok zonder haar op de hoogte te brengen van uw werkelijke problemen: u had haar voorgelogen dat u naar Europa ging voor uw werk (CGVS Y.A. p 8). Dit op zich is al weinig plausibel: als u werkelijk in gevaar was en uw vijanden er duidelijk geen probleem mee hadden om uw familieleden te betrekken, valt niet te begrijpen waarom u uw partner zou achterlaten in Colombia en haar zelfs volkomen in het ongewisse zou laten over wat er aan de hand was.

Y.A. ontving een eerste bericht van de FARC op 28 februari 2023 (CGVS Y.A. p 8, p 10). Op 12 april werd duidelijk dat uw vijanden haar hadden opgespoord en foto's van haar hadden kunnen nemen (CGVS Y.A. p 8). Ook hier geldt dat het weinig aannemelijk is dat de guerrillero's tot zo dicht bij uw partner konden komen maar toch geen verdere stappen ondernamen om u via haar te bereiken, zoals zij eerder bijvoorbeeld gedaan hadden met uw neef.

Ter staving van deze dreigementen legt uw kopieën neer van digitale dreigberichten die naar haar gestuurd zouden zijn.

Hierbij moet andermaal worden opgemerkt dat het deze documenten aan elke bewijskracht ontbreekt, aangezien onmogelijk te verifiëren valt wie deze berichten gestuurd heeft of met welke reden en het potentieel voor vervalsing dus bijzonder groot is.

Ook legt Y.A. een kopie neer van een aangifte die zij bij het parket deed naar aanleiding van de problemen die zij na uw vertrek zou hebben gekend. De klacht bevat ook een aanvraag tot beschermingsmaatregelen. Uit het document en uit Y. A's verklaringen (CGVS Y.A. p 9) blijkt echter dat zij reeds op 16 juni vliegtickets naar België kocht, terwijl ze pas op 6 juli aangifte deed. Naar analogie met uw eigen relaas dient ook hier te worden vastgesteld dat uit het handelspatroon van uw partner duidelijk blijkt dat zij internationale bescherming opvatte als een eerste optie en niet als een laatste redmiddel. Reeds drie dagen na haar aangifte, op 9 juli 2023 (DVZ Y.A. p 12) reisde uw partner naar België. Ook in haar geval moet dus worden geconcludeerd dat zij de binnenlandse beschermingsmogelijkheden geenszins uitputte alvorens naar België te komen.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

De documenten die inhoudelijk betrekking hebben op de problemen waarvoor u internationale bescherming zoekt, werden hierboven reeds besproken. De overige documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden, aangezien zij niet raken aan elementen die in deze beslissing worden betwist.

Jullie leggen jullie paspoorten neer, alsook de identiteitskaart van M.B. en de geboorteaktes van A. en D.. Deze documenten kunnen hoogstens jullie identiteit staven, die in deze beslissing niet ter discussie staat.

Ook jullie blanco strafbladen en documenten van het Rekenhof kunnen in geen geval jullie problemen aantonen.

Jullie maken ook een certificaat van het leger over waaruit blijkt dat u inderdaad in het leger diende. Dat wordt op zich niet betwist, al kan het document niet in het minst volstaan om te bewijzen dat u omwille van uw legerdienst problemen kende met de FARC.

U legt diverse foto's neer van uzelf tijdens uw legerdienst alsook van uw neef D. F.. Deze documenten vormen hoogstens een indicatie van uw periode bij het leger, maar kunnen op geen enkele manier aantonen dat u of uw neef problemen kenden op de wijze en omwille van de redenen die u omschrijft. U legt ook een kopie neer van een aangifte die uw tante op 27 juli 2022 deed bij het Parket. Daarin staat letterlijk 'Ik herhaal [dat] ik sinds de dag dat mijn zoon verdween tot op vandaag geen enkele informatie over hem heb.' ('Repito desde el día que desapareció mi hijo a la fecha no he tenido ninguna [sic] información de él.' (p 5 aangifte, zie document 7 groene map)). Die verklaring valt moeilijk te rijmen met uw eigen stelling dat de guerrilla de vrijlating van uw neef beloofde in ruil voor uw overgave (CGVS p 10).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land.

De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombia\\_veiligheidssituatie\\_20231120.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op [https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_12\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Colombia\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende

gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van D.A.M.B., eerste verzoekster, luidt als volgt:

### **"A. Feitenrelaas**

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. Op religieus vlak behoort u tot de Pinkstergemeenschap van Colombia. U hebt geen politieke activiteiten. U werd op [...] maart 1992 geboren in San Luis de Gaceno (departement Boyacá). U groeide op in Monterrey, tot u in 2012 naar Bogotá verhuisde, waar u het daaropvolgende decennium doorbracht. U woonde nog iets meer dan vijf maand in Vereda los Alpes (departement Nariño) alvorens u in november 2022 Colombia verliet. Op professioneel vlak hield u zich bezig met boekhouding en financiën. Uw ouders wonen nog in Colombia, net als uw broers, zussen, halfzussen en halfbroer, met uitzondering van één halfzus die overleden is en uw broer J. H. D. A. (CGVS [...], DVZ [...]), die net als u in België is en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U hebt geen partner maar wel één minderjarige dochter genaamd H. G. G. D., die zich bij u in België bevindt.



*Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw broer J. H. (zie ook hieronder):*

*"U vervulde tussen 2010 en 2011 uw militaire dienstplicht. Toen u die afrondde in december 2011 ging u op bezoek bij familie in het door guerrillabewegingen overheerste San José del Guaviare (departement Guaviare), waar u ongeveer twintig dagen verbleef alvorens naar Monterrey terug te keren. In februari 2012 belde uw broer u op met de boodschap dat er mensen naar u hadden gevraagd omdat u ervan verdacht werd een infiltrant voor het leger te zijn. Ze hadden gevraagd dat u naar San José zou terugkeren opdat u zou uitleggen waarom u eerder die gemeente had bezocht. U ging echter niet in op die eis. Later zou uw broer nogmaals een dergelijk bericht aan u doorgeven. U besliste in september 2012 om in Bogotá te gaan wonen, waar ook uw zus M.B. al woonde.*

*In 2016 verdween uw neef D. F. G. D.. U vernam dat de gewapende groep die hem deed verdwijnen wilde dat u zich bij hen zou aanbieden. U weigerde daarop in te gaan.*

*Van 2016 tot 2021 verliep uw leven weer op een betrekkelijk rustige manier, waarbij u slechts heel sporadisch bedreigingen ontving.*

*Vanaf 2021 namen de telefonische dreigementen echter sterk toe in intensiteit. U stapte naar de Slachtoffereenheid, maar die weigerde u te ondersteunen.*

*Op 10 mei 2022 werd er een aanslag gepleegd nabij het werk van uw zus. Op 3 juni 2022 verhuisden jullie naar Vereda los Alpes. De volgende dag kochten jullie vliegtickets naar België.*

*In september en oktober 2022 bleef u dreigende tekstberichten ontvangen. Op 11 oktober deed u aangifte van de kwestie bij het parket.*

*U en uw zus B. verlieten Colombia op 20 november 2022. Uw partner Y.A. bleef achter in Colombia.*

*U had haar gezegd dat u op reis moest voor uw werk en had haar niet de ware toedracht van uw vertrek meegedeeld. U en uw zus reisden per vliegtuig naar België met een tussenstop in Madrid en bereikten op 21 november 2022 het Belgische grondgebied. Op 28 november 2022 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).*

*Op 28 februari 2023 ontving uw partner Y.A. enkele sms'en waarin gevraagd werd waar u zich bevond. Y.A. contacteerde u en u legde haar uit wat er was gebeurd. Op 12 en 14 april ontving uw partner opnieuw enkele WhatsAppberichten waaruit bleek dat uw vijanden haar en haar kinderen op het spoor waren. Y.A. haalde de kinderen van school en verhuisde op 20 april naar Acacias (departement Cundinamarca), waar ze oproepen en berichten bleef ontvangen.*

*Op 16 juni 2023 kocht Y.A. vliegtickets. Op 20 juni verhuisde ze naar Madrid (departement Cundinamarca), waar ze klacht neerlegde op 6 juli. Op 9 juli vertrok ze uit Colombia.*

*Y.A.reisde per vliegtuig naar Frankrijk en kwam van daar per trein naar België. Ze betrad het Belgische grondgebied op 10 juli 2023 en diende op 20 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.*

*Jullie vrezen bij terugkeer naar Colombia gedood te worden door dissidenten van de FARC.*

*Ter staving van jullie verzoek leggen jullie verzoek leggen jullie de volgende documenten voor: jullie paspoorten en die van de minderjarige kinderen, de geboorteaktes van Alan en Damian, de identiteitskaart van M.B. , een klacht bij het openbaar ministerie en een certificaat van het leger. Jullie leggen ook kopieën neer van de volgende documenten: documenten van het Rekenhof, documenten van de Unidad para las Víctimas (Slachtoffereenheid), een aangifte van de verdwijning van uw neef en één betreffende Y. A.'s problemen na uw vertrek, dreigberichten tegenover zowel uzelf als tegenover Y. A., diverse foto's en jullie blanco strafregisters. Jullie leggen ook een USB-sleutel neer met daarop een video over een moord in de straat waar M.B. werkte."*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden*

*kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw broer J. H. de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw broer (CGVS p 10, CGVS J. H. p 17) en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw broer die u hieronder kunt lezen:*

*(...) (idem beslissing verzoeker).*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van M.A.Y.A., tweede verzoekster, luidt als volgt:

### **" A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U hangt de protestantse strekking van het christendom aan en hebt geen politieke activiteiten. U werd op [...] juli 1993 geboren in Bogotá, waar u ook heel uw woonde, met uitzondering van uw laatste zes maanden in Colombia, toen u in Madrid (departement Cundinamarca) en Acacías (departement Meta) verbleef. U heeft een diploma middelbaar onderwijs en werkte als commercieel adviseur in een callcenter. Uw vader overleed acht jaar geleden, terwijl uw moeder, drie broers en drie zussen nog in Colombia wonen. U bent ongeveer drie jaar samen met J. H. D. A. (CGVS [...], DVZ [...]), die net als u in België verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Jullie hebben samen één minderjarige zoon, A. M. A.. Daarnaast hebt u ook een minderjarige zoon genaamd D. A. V. M., van wie J. H. niet de vader is. Uw beide minderjarige kinderen verblijven bij u in België.*

*Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner J. H. (zie ook hieronder):*

*"U vervulde tussen 2010 en 2011 uw militaire dienstplicht. Toen u die afrondde in december 2011 ging u op bezoek bij familie in het door guerrillabewegingen overheerste San José del Guaviare (departement Guaviare), waar u ongeveer twintig dagen verbleef alvorens naar Monterrey terug te keren. In februari 2012 belde uw broer u op met de boodschap dat er mensen naar u hadden gevraagd omdat u ervan verdacht werd een infiltrant voor het leger te zijn. Ze hadden gevraagd dat u naar San José zou terugkeren opdat u zou uitleggen waarom u eerder die gemeente had bezocht. U ging echter niet in op die eis. Later zou uw broer nogmaals een dergelijk bericht aan u doorgeven. U besliste in september 2012 om in Bogotá te gaan wonen, waar ook uw zus M.B. al woonde.*

*In 2016 verdween uw neef D. F. G. D.. U vernam dat de gewapende groep die hem deed verdwijnen wilde dat u zich bij hen zou aanbieden. U weigerde daarop in te gaan.*

*Van 2016 tot 2021 verliep uw leven weer op een betrekkelijk rustige manier, waarbij u slechts heel sporadisch bedreigingen ontving.*

*Vanaf 2021 namen de telefonische dreigementen echter sterk toe in intensiteit. U stapte naar de Slachtoffereenheid, maar die weigerde u te ondersteunen.*

*Op 10 mei 2022 werd er een aanslag gepleegd nabij het werk van uw zus. Op 3 juni 2022 verhuisden jullie naar Vereda los Alpes. De volgende dag kochten jullie vliegtickets naar België.*

*In september en oktober 2022 bleef u dreigende tekstberichten ontvangen. Op 11 oktober deed u aangifte van de kwestie bij het parket.*

*U en uw zus B. verlieten Colombia op 20 november 2022. Uw partner Y.A. bleef achter in Colombia. U had haar gezegd dat u op reis moest voor uw werk en had haar niet de ware toedracht van uw vertrek meegedeeld. U en uw zus reisden per vliegtuig naar België met een tussenstop in Madrid en bereikten op 21 november 2022 het Belgische grondgebied. Op 28 november 2022 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).*

*Op 28 februari 2023 ontving uw partner Y.A. enkele sms'en waarin gevraagd werd waar u zich bevond. Y.A. contacteerde u en u legde haar uit wat er was gebeurd. Op 12 en 14 april ontving uw partner opnieuw enkele WhatsAppberichten waaruit bleek dat uw vijanden haar en haar kinderen op het spoor waren. Y.A. haalde de kinderen van school en verhuisde op 20 april naar Acacias (departement Cundinamarca), waar ze oproepen en berichten bleef ontvangen.*

*Op 16 juni 2023 kocht Y.A. vliegtickets. Op 20 juni verhuisde ze naar Madrid (departement Cundinamarca), waar ze klacht neerlegde op 6 juli. Op 9 juli vertrok ze uit Colombia.*

*Y.A. reisde per vliegtuig naar Frankrijk en kwam van daar per trein naar België. Ze betrad het Belgische grondgebied op 10 juli 2023 en diende op 20 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.*

*Jullie vrezen bij terugkeer naar Colombia gedood te worden door dissidenten van de FARC.*

*Ter staving van jullie verzoek leggen jullie verzoek leggen jullie de volgende documenten voor: jullie paspoorten en die van de minderjarige kinderen, de geboorteaktes van Alan en Damian, de identiteitskaart van M.B. , een klacht bij het openbaar ministerie en een certificaat van het leger. Jullie leggen ook kopieën neer van de volgende documenten: documenten van het Rekenhof, documenten van de Unidad para las Víctimas (Slachtoffereenheid), een aangifte van de verdwijning van uw neef en één betreffende Y. A.'s problemen na uw vertrek, dreigberichten tegenover zowel uzelf als tegenover Y. A., diverse foto's en jullie blanco strafregisters. Jullie leggen ook een USB-sleutel neer met daarop een video over een moord in de straat waar M.B. werkte."*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner (CGVS p 15, CGVS J. H. p 17). De feiten die u na uw partners vertrek uit Colombia overkomen zouden zijn, maken bovendien reeds integraal uit deel van de beoordeling van het verzoek van J. H.. Bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:*

(...) (*idem* beslissing verzoeker).

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

#### **2. Het verzoekschrift**

2.1. In een enig middel voeren verzoekers een beoordelingsfout aan en de schending van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève, de artikelen 48/3 en 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980, van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen).

Na een theoretisch betoog over de door hen geschonden geachte bepalingen en de samenwerkingsplicht argumenteren zij dat zij niet akkoord kunnen gaan met de motivering van de beslissing en dat het niet onlogisch is dat hij weinig persoonlijke informatie zou hebben over G. O. aangezien hij zelf geen rechtstreeks contact had met deze persoon, dat het zijn zaak was en dat die werken toch ook belangrijk zullen geweest zijn voor hem en dat dit geen onlogische wijze van handelen was op een werf. Zij verwijten de commissaris-generaal onredelijke verwachtingen te hebben en dat rekening houdend met het verloop van de gebeurtenissen het feit dat hij niet alle informatie kan weergeven en zich zelf vergist wat het exacte uur betreft, bijdraagt tot zijn geloofwaardigheid. Verder stellen zij dat aangezien het geloofwaardig is dat verzoeker getuige was van een moord die toegeschreven wordt aan de Clan del Golfo de commissaris-generaal het niet vreemd kan vinden dat deze groepering verzoeker vervolgt en zij verwijzen naar het recent rapport van de EUAA, Colombia: Country Focus, van december 2022 (internetlink): “...” (p. 121). Vervolgens betogen zij als volgt: *“Verzoekers volharden in hun relaas. Verzoekers vrezen vervolgingen omwille van hun (toegeschreven) politieke overtuiging. Eerste verzoeker wordt gezien als infiltrant en informant van de autoriteiten en hierdoor bedreigd, alsook zijn dichtste familieleden. Deze bedreigingen vinden plaats in de context van het binnenlandsconflict tussen de autoriteiten en de post-Farc irreguliere strijdkrachten (zie UNHCR Guidelines, p. 16). Verzoekers kunnen niet rekenen op een bescherming, in tegenstelling tot wat er gesteld is in de beslissing (zie UNHCR Guidelines, pp. 34 e.v.) gezien de zwaktes van de overheidsinstellingen in Colombia”.*

Verzoekers vragen hen te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2. Verzoekers voegen de bestreden beslissingen en het bewijs pro deo toe aan het verzoekschrift.

#### **3. Voorafgaand**

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de

verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;  
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;  
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;  
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;  
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

#### 4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst,

*nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

4.2. Verzoekers verklaren bij de indiening van hun verzoeken om internationale bescherming de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. Verzoeker en tweede verzoekster leggen ter staving hun paspoorten en de paspoorten van hun minderjarige kinderen voor (AD verzoeker en tweede verzoekster, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1,2, 3), eerste verzoekster legt haar identiteitskaart voor (AD eerste verzoekster, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). Hun identiteit en Colombiaanse nationaliteit worden niet betwist. Verzoeker en eerste verzoekster verklaarden tot voor hun vertrek ongeveer tien jaar in Bogota en vijf maanden in Vereda Los Alpes gewoond te hebben. Volgens haar verklaringen woonde tweede verzoekster altijd in Bogota behalve de laatste zes maanden voor haar vertrek, toen zij in Madrid, Cundinamarca en Acacias woonde.

4.3. De beschermingsverzoeken zijn gebaseerd op verzoekers' vrees voor represailles door een gewapende groepering in Colombia. Voor een samenvatting van de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten wordt verwezen naar de rubriek feitenrelaas in de bestreden beslissingen weergegeven in punt 1.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met de opmerkingen van verzoekers ter terechtzitting komt de Raad tot de vaststelling, zoals de commissaris-generaal tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten en dat zij geen gegronde vrees voor vervolging in hun land van herkomst aannemelijk maken.

De oorsprong van verzoekers' vrees voor vervolging en de aanleiding voor de bedreigingen die verzoekers op verschillende tijdstippen zouden ontvangen hebben van de FARC, is volgens hun verklaringen terug te voeren tot het bezoek van twintig dagen dat verzoeker in december 2011 bracht aan familieleden die in in San José del Guaviare in het gelijknamige departement nadat hij zijn militaire dienstplicht, die in 2010 was gestart, had volbracht. Het is niet betwist dat verzoeker zijn militaire dienstplicht volbracht.

Verzoekers verklaringen hierover worden gestaafd door een certificaat van het leger en enkele foto's van verzoeker in militair uniform (AD verzoeker, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 8 en 10), maar zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissingen en op geen enkele wijze betwist door verzoekers, kan hieruit enkel blijken dat hij zijn dienstplicht heeft volbracht, niet dat hij problemen zou hebben gekend onmiddellijk na zijn afzwaaien uit het leger na een bezoek aan zijn familie in Guaviare in december 2011. Verzoekers verklaringen over de bedreigingen die hij voor het eerst in februari 2012 via zijn broer zou hebben ontvangen toen hij al lang terug was in Monterrey en daarna verspreid over een tijdspanne van tien jaar, zijn evenwel weinig geloofwaardig.

4.3.1. Zo is het vooreerst al niet geloofwaardig dat de FARC verzoeker tien jaar lang, soms met lange tussenpozen, telefonisch zou bedreigen louter omwille van een kort bezoek van twintig dagen aan San José del Guaviare meer dan twaalf jaar geleden op een ogenblik dat hij al geen soldaat meer was (NPO verzoeker, p. 14). Verzoekers banden met het Colombiaanse leger dateren van meer dan twaalf jaar geleden en hij heeft na december 2011 ook geen enkele connectie met het leger gehad. Verzoeker werkte immers als lasser en onderhield gevels maar had verder geen uitstaans meer met het Colombiaanse leger nadat hij was afgezwaaid uit het leger. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissingen was verzoeker uiteraard niet de enige die in Colombia zijn legerdienst heeft vervuld. Verder maakt verzoeker ook geen melding van concrete acties die verzoeker tijdens zijn legerdienst in 2010 en 2011 zou hebben ondernomen waardoor hij in die periode in het vizier van gewapende groeperingen als FARC zou zijn gekomen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij louter omwille van een kort bezoek aan zijn familie in december 2011 in een gebied waar gewapende guerrillagroepen aanwezig waren tot vele jaren daarna telefonisch zou worden bedreigd omdat men hem toen als een infiltrant zou beschouwd hebben, louter omdat hij na zijn legerdienst zijn familie bezocht in San José del Guaviare. Overigens verklaarde verzoeker dat jonge mannen in het gebied van San José del Guaviare geen legerdienst deden uit angst voor de guerrilla en dat zij die dat wel deden moesten weggaan omdat er anders represailles volgden. Als dat zo was, valt het evenwel moeilijk te begrijpen waarom verzoeker dan toch naar zijn familie ging. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissingen is het daarbij moeilijk te geloven dat hij hiervan niet op de hoogte zou zijn geweest, aangezien volgens zijn verklaringen zijn familie er woonde, en overigens er nog steeds woont (NPO verzoeker, p. 8). Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat de bedreigingen die verzoeker zou hebben ontvangen van de FARC zeker tot 2021 sporadisch waren, dat er lange periodes waren waarin blijkbaar niets gebeurde en dat verzoeker blijkbaar de bedreigingen kon negeren zonder dat er enige concrete fysieke belaging van zijn persoon volgde. Verzoeker verklaart enerzijds dat zij hem vanaf 2021 wilden rekruteren omdat de FARC-EP verzwakt was op dat ogenblik, maar geconfronteerd met de opmerking dat hij daarvoor evenwel ervan verdacht werd een infiltrant te zijn wat moeilijk met elkaar te rijmen valt, verklaart hij dan weer dat het wellicht toch hun intentie was om hem te doden of dat ze informatie van hem over het leger wilden (NPO verzoeker,

p. 15). Welk nuttige informatie hij zou kunnen verschaffen in 2021 over het leger dat hij tien jaar daarvoor verliet, weet verzoeker evenwel niet te zeggen.

Wat betreft de ontvoering van verzoekers neef in 2016, waarvan verzoeker verklaart dat de gewapende groepering deze ontvoering uitvoerde om verzoeker ertoe te dwingen zich bij hen te melden, kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker ook hieraan geen gevolg gaf en vervolgens geen problemen meer had met de groepering die zijn neef zou hebben ontvoerd. Verzoeker legt ter staving van de ontvoering van zijn neef een klacht neer die door zijn tante werd ingediend en foto's van verzoeker en zijn neef. Hierover wordt in de bestreden beslissingen gesteld *"U legt diverse foto's neer van uzelf tijdens uw legerdienst alsook van uw neef D. F.. Deze documenten vormen hoogstens een indicatie van uw periode bij het leger, maar kunnen op geen enkele manier aantonen dat u of uw neef problemen kenden op de wijze en omwille van de redenen die u omschrijft. U legt ook een kopie neer van een aangifte die uw tante op 27 juli 2022 deed bij het Parket. Daarin staat letterlijk 'Ik herhaal [dat] ik sinds de dag dat mijn zoon verdween tot op vandaag geen enkele informatie over hem heb.'* (*'Repito desde el día que desapareció mi hijo a la fecha no he tenido ninguna [sic] información de él.'* (p 5 aangifte, zie document 7 groene map)). Die verklaring valt moeilijk te rijmen met uw eigen stelling dat de guerrilla de vrijlating van uw neef beloofde in ruil voor uw overgave (CGVS p 10)". Deze motieven worden op geen enkele wijze betwist door verzoekers.

Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij ondanks de toename van de bedreigingen sinds juni 2021 pas in november 2022 met zijn zus, eerste verzoekster, uit Colombia vertrok zonder dat er sprake is van enige fysieke belaging, terwijl verzoeker meent dat de FARC de intentie heeft om hem te doden.

Verzoeker legt kopieën neer van een aantal dreigberichten die hij zou ontvangen hebben (AD verzoeker, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 9), maar zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissingen kan onmogelijk worden vastgesteld van wie deze berichten afkomstig zijn en zijn dergelijke berichten gemakkelijk te vervalsen, zodat hieraan, mede gelet op de bovenstaande analyse van zijn verklaringen, geen bewijswaarde kan worden gehecht.

In de bestreden beslissingen wordt hierover omstandig gemotiveerd en deze motieven kunnen dan ook gelet op wat hierboven werd vastgesteld worden bijgetreden door de Raad. Verzoekers voeren geen enkel concreet verweer maar volharden slechts in hun relaas en poneren dat deze bedreigingen plaats vinden in de context van het binnenlands conflict tussen de autoriteiten en de *post-Farc* irreguliere strijdkrachten onder verwijzen naar de UNHCR *Guidelines*. Dat er in Colombia actueel verschillende interne gewapende conflicten zijn met gewapende groeperingen en dat de dissidenten van de Farc daar één van zijn wordt niet betwist en blijkt ook uit de beschikbare landeninformatie. Dit betekent evenwel niet dat hiermee is aangetoond dat verzoeker omwille van zijn bezoek in december 2011 na zijn legerdienst aan zijn familie in San José del Guaviare tot op heden als een infiltrant wordt beschouwd en om die redenen met lange tussenpozen over een periode van tien jaar bedreigingen ontving, zoals hij beweert. Om de redenen die hierboven en in de bestreden beslissingen zijn uiteengezet, kan hieraan geen geloof worden gehecht. Verzoekers uiterst summiere betoog, waarbij op geen enkele wijze op de concrete bevindingen van de commissaris-generaal wordt ingegaan, en die pertinent zijn, kan geenszins volstaan om deze conclusie om te buigen.

4.3.2. Verder maken verzoekers evenmin aannemelijk dat er een aanslag zou zijn gepleegd op tweede verzoekster die verband zou houden met de reeds ongeloofwaardig bevonden problemen van verzoeker met de FARC. Verzoekers verklaren dat op 10 mei 2022 een aanslag gebeurde op een persoon in de straat waar eerste verzoekster werkte. Zij leggen ter staving een USB-sleutel met twee video's over de deze gebeurtenis neer. Uit hun verklaringen blijkt dat zij de hypothese dat het om een aanslag ging die in feite eerste verzoekster tot doelwit had louter baseren op het gegeven dat er fysieke gelijkenissen waren (NPO verzoeker, p. 15) en dat de fietser gelijkaardige kleren aanhad als verzoekster (NPO verzoekster, p. 8). Verzoeker verklaarde evenwel dat volgens het politieverslag van de aanslag het slachtoffer een man was (NPO verzoeker, p. 15). Er kan bovendien niet begrepen worden waarom de FARC een aanslag zou plegen op tweede verzoekster in mei 2022, terwijl verzoeker, die het eigenlijke doelwit van de FARC zou geweest zijn, al die jaren enkel via berichten zou zijn bedreigd. In de bestreden beslissingen wordt dan ook op goede gronden als volgt gemotiveerd : *"Voortbouwend op bovenstaande vaststellingen dient te worden opgemerkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de vermeende moordpoging op uw zus M.B. zoals jullie die voorstellen. Op 10 mei werd een persoon gedood in de straat waar uw zus werkte. Jullie gaan ervan uit dat deze aanslag eigenlijk gericht was tegen uw zus (CGVS p 11, CGVS M.B. p 8). Zowel u als uw zus brengen die aanslag in verband met de bedreigingen die u toentertijd kreeg van de FARC (CGVS p 15, CGVS M.B. p 10). Dit zou betekenen dat deze aanslag de eerste en enige keer was dat de FARC verder gingen dan bedreigingen sinds 2016. Echter, jullie slagen er niet in aannemelijk te maken dat deze aanslag ook maar enig verband houdt met uw vermeende problemen met de FARC. Daarbij moet worden benadrukt dat uw zus uiteindelijk niet eens het slachtoffer van de aanslag was, maar wel een andere, willekeurige persoon in de*

*straat waar uw zus werkte (CGVS p 15). Jullie verklaren dat deze persoon ook met de fiets reed, net als uw zus, en gelijkaardige kledij droeg en op haar leek (CGVS p 15, CGVS M.B. p 8). Deze uitleg weet allerminst te overtuigen: het slachtoffer van de aanslag was immers een man (CGVS p 15). Gezien het feit dat u vermoedt dat het om een daad van professionele huurmoordenaars ging (CGVS p 15) van wie verwacht kan worden dat zij geen dergelijke fout zouden maken, valt moeilijk te geloven dat er werkelijk enig verband is met de FARC: veel logischer lijkt het dat het om een moord gaat die volledig los staat van jullie. M.B. legt een USB-sleutel neer met daarop twee video's betreffende de aanslag. Daaruit kan echter niet in het minst blijken dat deze moord eigenlijk in werkelijkheid tegen haar gericht zou zijn, laat staan dat de kwestie iets te maken zou hebben met uw vermeende vete met de FARC. Anderzijds moet worden vastgesteld dat, indien jullie verklaringen hieromtrent toch zouden overeenstemmen met de werkelijkheid, deze episode nog steeds de geloofwaardigheid van uw relaas aantast. Als de FARC er niet voor terugdeinzen om huurmoordenaars in te schakelen om uw zus te vermoorden, is het nog opmerkelijker dat zij geen enkele moordpoging tegen u persoonlijk ondernamen. Vanzelfsprekend konden zij diezelfde huurmoordenaars ook gewoon tegen u persoonlijk inzetten. Toen u werd gevraagd waarom uw belagers een aanslag op uw zus probeerden te plegen en niet tegen iemand anders, suggereert u dat het gemakkelijker was om haar te lokaliseren omdat u stevast van werkplaats veranderde omdat u de gevels van verschillende gebouwen onderhield, alsook dat u zich verplaatste op een bromfiets en daartoe een helm droeg, hetgeen uw gezicht beschermde (CGVS p 16).*

*Ook uw zus opperde dat de helm die u doorgaans droeg u onherkenbaar maakte en zo uit het vizier van deze moordenaars hield (CGVS M.B. p 11). Het houdt echter geen steek dat huurmoordenaars hierdoor op een dwaalspoor gebracht zouden zijn: u woonde in Bogotá immers samen met uw zus (CGVS M.B. p 11). Als een professionele huurmoordenaar haar werkelijk wist te lokaliseren op haar werk, kan worden aangenomen dat die haar ook eenvoudig naar huis zou kunnen volgen en u daar kon aantreffen. Deze gang van zaken schijnt veel logischer dan het door jullie geschetste verloop, aangezien u immers het echte doelwit was.”. Verzoekers voeren geen enkel concreet verweer tegen deze motieven die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en door de Raad worden overgenomen.*

Voorts blijken verzoeker en eerste verzoekster, zoals reeds aangehaald, nog vier broers te hebben die nog steeds in San José del Guaviare wonen. Verzoekers maken geen melding van enige problemen die deze broers zouden gekend hebben met de FARC of FARC dissidenten in al die jaren omwille van het feit dat verzoeker als infiltrant zou worden beschouwd, ook al waren zij er zeer actief toen verzoeker zelf deze regio bezocht in december 2011 en hebben de gewapende groeperingen er volgens verzoeker nu volledige controle (NPO verzoeker, p. 16). Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissingen is het weinig aannemelijk dat een aanslag zou zijn beraamd op verzoeksters zus (eerst verzoekster) in Bogota en dat ook verzoekers partner met wie drie jaar samen is, bedreigd werd in Bogota terwijl zijn broers die al jaren in San José del Guaviare wonen en waar de kiem ligt van verzoekers problemen al die jaren blijkbaar op geen enkele wijze werden bedreigd of belaagd door de groepering die het op verzoekers gemunt zouden hebben. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde problemen met de FARC of FARC-dissidenten.

Voorts dient eraan herinnerd dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren “indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming door de staat of partijen of organisaties die de staat vertegenwoordigen of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt dit in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Doeltreffende bescherming doelt op het vermogen van het betrokken land van herkomst om daden van vervolging dan wel ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, O.A., punt 44). Niet vereist is dat de bescherming geboden door de Staat absoluut is, maar deze moet wel voldoen aan een aantal kwaliteitsvereisten om in overeenstemming te zijn met artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).



In de beschikbare landeninformatie wordt het openbaar ministerie in Colombia als relatief professioneel omschreven maar bronnen geven ook aan dat de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van het rechtssysteem achteruit is gegaan in de periode onder de voormalige president Duque. De Fiscalía General de la Nación (FGN) is overbelast en de procedures nemen veel tijd in beslag, maar dit neemt niet weg dat er een mogelijkheid bestaat om klacht in te dienen en beschermingsmaatregelen te vragen (UNHCR, *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*, August 2023, p. 34-35, CEDOCA, COI Focus. *Colombia. Beschermingsmogelijkheden door de overheid*, 16 februari 2021). Hoewel het rechtssysteem in Colombia blijft kampen met corruptie en het vertrouwen in justitie laag is blijkt niet dat burgers helemaal geen toegang zouden hebben tot bescherming vanwege de overheid in Colombia of dat het bij voorbaat in alle gevallen zinloos zou zijn een beroep te doen op overheidsbescherming.

*In casu* heeft verzoeker in 2021 de Unidad para las Víctimas gecontacteerd in 2021, waarvan hij eveneens documenten neerlegt en waaruit blijkt dat hem ondersteuningsmaatregelen geweigerd werden omdat hij geen fysieke letsel of schade had opgelopen, wat ook hierboven reeds werd vastgesteld nu hij geen melding maakt gedurende al die jaren van enige fysieke belaging.

Hoewel de bedreigingen aan verzoekers adres erg zouden zijn toegenomen vanaf juli 2021, blijkt uit de door hem neergelegde documenten evenwel dat hij pas in oktober 2022 voor het eerst een officiële klacht neerlegt bij het Openbaar Ministerie, hetzij vijf maanden nadat hij tickets had gekocht voor zichzelf en zijn zus om naar België te komen. Indien de bedreigingen sinds juli 2021 steeds zouden zijn toegenomen en in die mate ernstig waren dat zij zelf tijdelijk naar een andere stad verhuisden, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker eerder naar het Openbaar Ministerie zou stappen en niet bijna anderhalf jaar zou wachten om klacht neer te leggen, zeker aangezien hij bij de Slachtoffereenheid voordien bot had gevangen. De door verzoeker geschetste gang van zaken toont evenwel minstens aan dat het vertrek uit Colombia geregeld was lang voordat hij een klacht neerlegde bij het Openbaar Ministerie vrij kort voor hun vertrek, wat minstens een indicatie is dat de klacht eerder bedoeld was om hun verzoek om internationale bescherming te staven, dan een oprechte poging om daadwerkelijk bescherming te krijgen van de Colombiaanse autoriteiten. Zoals hierna verder toegelicht tekende hetzelfde stramien zich af bij tweede verzoekster.

Wat er ook van zij, de neergelegde klacht kan slechts aantonen dat een klacht werd ingediend. Deze is de weergave van verzoekers verklaringen maar uit de klacht kan niet worden afgeleid dat de erin opgenomen verklaringen op waarheid berusten. Deze klacht kan, samen gelezen met verzoekers verklaringen, en gelet op het tijdstip waarop deze werd neergelegd, *in casu* in elk geval niet volstaan om geloof te hechten aan de door verzoekers beweerde bedreigingen door de FARC of FARC-dissidenten sinds 2012.

Door louter te stellen in het verzoekschrift dat verzoekers niet kunnen rekenen op bescherming gezien de zwaktes van de overheidsinstellingen in Colombia, tonen zij geenszins aan dat elk beroep op overheidsbescherming bij voorbaat zinloos zou zijn en doen zij evenmin afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers klacht bij het Openbaar Ministerie pas werd ingediend lang nadat alle voorbereidingen voor hun vertrek waren getroffen en dat dit een indicatie is dat de klacht eerder bedoeld was om een verzoek om internationale bescherming te staven dan een poging om bescherming te verkrijgen van wege de Colombiaanse autoriteiten.

4.3.3. Vermits verzoeker en eerste verzoekster niet aannemelijk maken dat zij werden gevisieerd door de FARC of FARC-dissidenten voor hun vertrek uit Colombia, kan evenmin geloof gehecht worden aan de verklaringen van derde verzoekster, de partner van verzoeker die pas in juli 2023 en dus pas zeven maanden later Colombia verliet, dat zij eveneens bedreigd werd omwille van haar relatie met verzoeker door de gewapende groepering. Verzoekers leggen ter staving kopieën neer van dreigberichten en een kopie van een aangifte bij het parket door tweede verzoekster (AD verzoeker, documenten neergelegd door de asielzoeker, stukken 11 en 12). Tweede verzoekster verklaarde evenwel dat verzoeker haar niet de ware reden had verteld waarom hij in november 2022 met zijn zus naar Europa ging, maar haar zei dat het voor zijn werk was (NPO tweede verzoekster, p. 8). Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van hun verklaringen. Indien verzoeker daadwerkelijk voor zijn leven vreesde en op tweede verzoekster, zijn zus, daadwerkelijk een aanslag zou zijn beraamd door de FARC-dissidenten, zoals zij beweren, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster alles in het werk zou stellen om haar in veiligheid te brengen en minstens op de hoogte zou stellen van de bedreigingen die hijzelf maar ook een ander familielid, met name zijn zus, had gekregen. De vaststelling dat hij dit niet deed maar haar pas later op de hoogte bracht toen tweede verzoekster bedreigingen had gekregen, ondermijnt dan ook verder op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en deze van tweede verzoekster. Bovendien blijkt tweede verzoekster pas een klacht te hebben ingediend bij het parket ruim een maand nadat zij vliegtuigtickets had gekocht om naar België te komen, waaruit blijkt dat zij haar vertrek reeds voorbereidde nog voor zij een

beroep had gedaan op bescherming vanwege haar eigen nationale autoriteiten. Volgende pertinente motieven kunnen, bij gebrek aan enig verweer in het verzoekschrift, worden bijgetreden door de Raad: *“Wat betreft de problemen die uw partner Y.A. zou gekend hebben na uw vertrek, dient te worden opgemerkt dat deze geheel voortbouwen op de uwe (CGVS p 17, CGVS Y.A. p 8-9, p 15) en dan ook automatisch elke geloofwaardigheid missen. Bovendien vertonen haar vermeende problemen op zich ook diverse onaannemelijkheden, hetgeen de geloofwaardigheid ervan verder ondergraaft. Uw partner verklaart dat u uit Colombia vertrok zonder haar op de hoogte te brengen van uw werkelijke problemen: u had haar voorgelogen dat u naar Europa ging voor uw werk (CGVS Y.A. p 8).*

*Dit op zich is al weinig plausibel: als u werkelijk in gevaar was en uw vijanden er duidelijk geen probleem mee hadden om uw familieleden te betrekken, valt niet te begrijpen waarom u uw partner zou achterlaten in Colombia en haar zelfs volkomen in het ongewisse zou laten over wat er aan de hand was. Y.A. ontving een eerste bericht van de FARC op 28 februari 2023 (CGVS Y.A. p 8, p 10). Op 12 april werd duidelijk dat uw vijanden haar hadden opgespoord en foto's van haar hadden kunnen nemen (CGVS Y.A. p 8). Ook hier geldt dat het weinig aannemelijk is dat de guerrillero's tot zo dicht bij uw partner konden komen maar toch geen verdere stappen ondernamen om u via haar te bereiken, zoals zij eerder bijvoorbeeld gedaan hadden met uw neef. Ter staving van deze dreigementen legt uw kopieën neer van digitale dreigberichten die naar haar gestuurd zouden zijn. Hierbij moet andermaal worden opgemerkt dat het deze documenten aan elke bewijskracht ontbreekt, aangezien onmogelijk te verifiëren valt wie deze berichten gestuurd heeft of met welke reden en het potentieel voor vervalsing dus bijzonder groot is. Ook legt Y.A. een kopie neer van een aangifte die zij bij het parket deed naar aanleiding van de problemen die zij na uw vertrek zou hebben gekend. De klacht bevat ook een aanvraag tot beschermingsmaatregelen. Uit het document en uit Y. A's verklaringen (CGVS Y.A.p 9) blijkt echter dat zij reeds op 16 juni vliegtickets naar België kocht, terwijl ze pas op 6 juli aangifte deed. Naar analogie met uw eigen relaas dient ook hier te worden vastgesteld dat uit het handelspatroon van uw partner duidelijk blijkt dat zij internationale bescherming opvatte als een eerste optie en niet als een laatste redmiddel. Reeds drie dagen na haar aangifte, op 9 juli 2023 (DVZ Y.A. p 12) reisde uw partner naar België. Ook in haar geval moet dus worden geconcludeerd dat zij de binnenlandse beschermingsmogelijkheden geenszins uitputte alvorens naar België te komen”.*

Verzoekers ondernemen in het verzoekschrift geen enkele concrete poging ondernemen om de pertinente motieven met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van hun relaas zoals weergegeven in de bestreden beslissingen, te verklaren of te weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen maar blijven daartoe in gebreke. Verzoekers volharden immers in hun vluchtrelaas, poneren een vrees voor vervolging en spreken de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal tegen, wat geen dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slagen hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen en de analyse hierboven uiteengezet te ontkrachten.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat de cumulatieve voorwaarden van 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet voldaan zijn en dat aan verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan worden gegend.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat een deel van de argumentatie in het verzoekschrift geen betrekking heeft op de feiten zoals aangevoerd door verzoekers, wat ook ter terechtzitting wordt beaamd door verzoekers. De advocaat die verzoekers ter terechtzitting bijstaat bevestigt dat het om een materiële vergissing gaat.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

## 5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

5.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zij hun problemen voor hun vertrek uit Colombia niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekers maakten immers doorheen hun opeenvolgende

verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

5.3. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van augustus 2023, CEDOCA, “*COI Focus Colombia: veiligheidssituatie*” van 20 november 2023 en EUAA, “*Colombia Country Focus*” van december 2022 wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebelligroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang. Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombia\\_veiligheidssituatie\\_20231120.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_12\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Colombia\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch

een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken".

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hun verklaringen over hun herkomst in Colombia en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hen beweerde problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in de stad Bogota, waar verzoeker en tweede verzoekster tien jaar hebben verbleven tot vijf maanden voor hun vertrek uit Colombia en tweede verzoekster is geboren en heeft verbleven tot zes maanden voor haar vertrek uit Colombia, worden beoordeeld.

De stad Bogota blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in de stad Bogota is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft.

Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissingen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn

er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan dus niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET